

Trevor Ravenscroft

KOPÍ JAKO SYMBOL KOSMICKÉHO KRISTA

Hitlerův největší protivník

Běžným omylem je víra, že síly zla samy neuznávají Kristovo božství. Pravý opak je pravdou. Goethe, který si byl dobře vědom, jak se věci mají, dokládá skutečný vztah mezi dobrem a zlem v prologu ke svému Faustovi, kde se odehrává dramatické setkání mezi Pánem a ďáblem. Goethův Mefistofeles - směsice Lucifera a Ahrimana, neboť básník nebyl schopen rozlišovat mezi těmito různými druhy zla - si jen zdráhavě připouští, že je podřízeným členem boží svity se zvláštním úkolem, a to pokoušet člověka, aby oponoval božskému řádu světa:

Mefistofeles:

*Když se zas jednou, pane, zjevuješ
a ptáš se, jak se všemu u nás daří,
mne mezi čeledí zde vidíš též,
jaks dříve rád mě vídal před svou tváří."*

V tomto smyslu byl nejužší kruh nacistů přesvědčenými satanisty. Tito lidé, zasvěcení službě zlu, byli velmi vzdáleni vlažným kongregacím křesťanských církví, které byly schopny se přesvědčit sotva o něčem jiném než o materiální existenci. Hitler uznával božství Kristovo se stejnou vnitřní jistotou, jež byla typická pro středověké svaté jako byl František z Assisi. Ale Hitler Krista nenáviděl a ke všem křesťanským ideálům cítil jen pohrdání a opovržení. A tato oddanost službě zlu vysvětluje jeho výjimečnou fascinaci Longinovým kopím. V jeho očích bylo kopí symbolem Apokalypsy, manichejské války mezi silami světla a silami temnoty, která nachází svůj obraz na zemi, v boji mezi dobrem a zlem o moc nad osudem lidstva.

Nacistická strana přímo pohrdala křesťanskými církvemi, jak římskou, tak reformovanou, hlavně pro jejich neústupnost ve věci nadřazenosti křesťanství ostatním náboženstvím, i proto, že bylo zbaveno veškeré mytologie. Nacisté přesně ocenili, že striktní a neobrazná teologie novodobých církevních činitelů, ovládaná patetickou směsicí karteziánského intelektu a pověřivé víry v dogma, byla naprosto neschopná pochopit, že křesťanství Grálu a Zjevení je skutečným vrcholem a naplněním vší mytologie.

Kosmické křesťanství Grálu a Zjevení Sv. Jana má s nacistickým uctíváním Antikrista společnou jednu věc. Obojí vstupuje do říše mytologie - jako božská a démonická romantika dospělého věku - pod stejným „otevřeným nebem“ Apokalypsy, kde závoj byl stržen a sevřené intelektuální spekulace pozbývají jak moci, tak platnosti.

Pro adepta svatého Grálu, který odevzdaně a trpělivě připravoval svou duši na okamžik milosti, je závoj doopravdy stržen „odshora dolů“ křesťanským duchem času. Adepti černé magie, jako Eckhart, Haushofer a Heilscher, musejí trhat ten závoj zdola nahoru pomocí drog, manter, rituálů a jiných satanských umění. Přesto adepti jak dobra, tak zla musejí proniknout toutéž oponou smyslového světa do

stejného vyššího rozměru času a vědomí, číst z téže „kosmické kroniky“ a sdílet vize a účastnit se téhož nadsmyslového světa.

Bez této základní znalosti okultismu je nemožné pochopit, proč přední nacisté považovali za své skutečné odpůrce utajené skupiny lidí, kteří dosáhli zasvěcení do tajemství posvátného Grálu. A vysvětluje to, proč příslušníci SS a gestapa zacházeli tak daleko při vyhledávání, pronásledování a mučení lidí, kteří zdánlivě neměli politický význam a pro nacisty nepředstavovali žádnou hrozbu.

Bez jisté míry takového okultního pohledu se zdálo neuvěřitelné, že Hitler, jenž dosáhl nejvyšší moci v Německu a málem dobyl svět, by měl pokládat neznámého rakouského filozofa jménem Rudolf Steiner za svého největšího nepřítele.

Přesto když se na historii našeho století díváme ze správné perspektivy evoluce vědomí člověka, naplno si uvědomíme, že luciferské síly, které se zabydly v Hitlerově duši, se pokoušely prostřednictvím rasistických doktrín odvést lidstvo od vnitřního poznávání individuálního lidského ducha. Ocenění dojde také skutečnost, že dr. Steiner byl prorokem kosmického Krista v našich časech a osamělým hlasatelem věčného významu duchovního Já, které se pokouší o svůj zrod v duších lidí naší doby.

Hitler brojil proti dr. Steinerovi na politických shromážděních v začátcích nacistické strany, nazýval ho válečným zločincem zodpovědným za neúspěch Schlieffenova plánu a v důsledku toho zodpovědným za prohranou světovou válku. Rudolf Steiner byl osobním přítelem generála Helmutha von Moltkeho a Hitler jej obvinil z užití černé magie k narušení duševní rovnováhy nejvyššího velitele v kritickém období německé invaze do Belgie a Francie v roce 1914.

Hitlerovy osobní důvody k odstranění Steinerja z cesty byly mnohem zlověstnější povahy. Dietrich Eckhart poznal v Rudolfu Steinerovi vůdčí postavu rozsáhlého kruhu zasvěcenců Grálu, toho, kdo odhalil satanskou povahu skupiny Thule a přihlížel z astrální úrovně veškerým shromážděním a iniciačním rituálům jejích členů. Eckhart byl přesvědčen, že před Steinerovými pronikavými okultními schopnostmi nelze nic utajit. A protože Steiner se otevřeně angažoval, když varoval Německo před tajnými záměry nacistické strany, ocitl se na předním místě obětí určených k okamžité likvidaci.

Steinerova vražda byla naplánována uvnitř vagonu na mnichovském nádraží, kde měly být do jeho tváře vyprázdněny obě upilované hlavě kulovnice.* Rudolf Steiner přijel na nádraží, aby vsedl do posledního vlaku do Basileje. Později připustil, že si toho rána uvědomoval možnost, že mu někdo bude usilovat o život, ale odmítl zrušit své cestovní plány, protože předběžného varování o plánované vraždě se mu dostalo jen prostřednictvím jeho vlastních okultních schopností. Podle jeho

* V průběhu prvních čtyř let po založení nacistické strany došlo v Německu k nejméně 397 vraždám a většinu z nich spáchali členové užšího kruhu společnosti Thule. Její členové se při přípravě a provádění vražd řídili zvykem starých středověkých společností. Na způsob dávných takzvaných fémových soudů se losovalo z velkého počtu dychtivých uchazečů, kdo má oběti přivodit smrt. Žádné z těchto zabití, která má na svědomí skupina Thule, nemělo za následek nic než jen krátkodobé uvěznění pachatele. Ernst Pohner, policejní prezident v Mnichově, a jeho asistent Wilhelm Frick, oba oddaní thulisté, varovali Hitlera a Eckharta, aby se drželi stranou od veřejných vražedných scén, které měla Thule na svědomí.

etických standardů by to byla černá magie, kdyby se chtěl vyhýbat nadcházejícím událostem okultními prostředky. Z toho důvodu také nepodnikl žádná opatření na svou ochranu.

Toho jarního rána roku 1922 by se dočkal rychlého a krvavého konce, nebýt včasného příjezdu Waltera Johannese Steina a několika společníků. Stein pronikl do společnosti Thule a odhalil podrobnosti vražedného spiknutí. Rudolf Steiner se pak cítil morálně oprávněn co možná nejrychleji opustit scénu a jeho přátelé ho obklopili ze všech stran, když spěšně opouštěl nádraží. Téhož večera byl přepraven přes hranice do Švýcarska a do Mnichova již nikdy znovu nevstoupil.

V té době byl dr. Steiner plně zaneprázdněn dokončováním Goetheana, totiž budovy, která měla reprezentovat - jak architektonicky, tak uměleckými formami vnitřní konstrukce - principy Goethova pojetí světa, vyjadřující mnohonásobnou souvztažnost mezi makrokosmem a mikrokosmem. Steiner budovu pojal jako ústřední stavbu jakési „svobodné univerzity“ pro vyučování okultních věd, kde by studenti mohli absolvovat etickou, uměleckou, vědeckou a duchovní přípravu na zasvěcení do těch nejhlubších tajemství esoterického křesťanství.

Stein spatřil Goetheanum na jaře roku 1919, když pohlížel přes hory od vchodu poustevny Grálu u Arlesheimu poblíž Basileje. V dálce, na úpatí jednoho z vrchů pohoří Jura, se vyjímal podivná, ale jedinečně působivá budova se dvěma kupolemi, které se leskly v jemném slunečním světle. Ve vesničce Dornachu, která se uhnízdila pod tímto chrámem Grálu, objevil mezinárodní komunitu, jež se tam shromáždila, aby studovala udivující učení Rudolfa Steinera o duchovním původu a budoucím osudu lidstva. Tito lidé, průřez sedmnácti různými národy, měli mezi sebou přední muže a ženy ze všech oblastí života, akademických, profesních i průmyslových. S potěšením mezi nimi našel nepočtené jádro těch, kteří se jako on dostali daleko na cestě hledání Grálu. Ale netrvalo mu dlouho a postřehl, že jeho vlastní vyvrážený okultní náhled, včetně vzpomínek na předešlá vtělení a přímo vize nadsmyslového, nabyt vyloženě trpasličích rozměrů vedle Steinerovy nesmírné schopnosti vnímat duchovní realitu.

Rudolf Steiner byl v roce 1879 osmnáctiletým studentem přírodních věd na vídeňské univerzitě, když poprvé spatřil Longinovo kopí v hofburské klenotnici. Jeho bádání o historii kopí a významu legendy s ním spojované předcházelo Hitlerův zájem o tento talisman moci přesně o tři desetiletí.

Ve srovnání se všemi ostatními osobnostmi, které kdy na kopí pohlédly se znalostí jeho legendární moci, Steinera pohled na kopí zavedl na cestu přesně opačnou. Zatímco ostatní inspiroval k hledání prostředků k získání schopnosti mimosmyslového vnímání, jeho přiměl k pokusům naprosto se zbavit svých vlastních vrozených jasnovidných schopností.

Spojitosť kopí s celým řetězem adeptů, kteří po dva tisíce let sloužili nebo se stavěli proti duchu času, vyvolala v mladém Steinerovi bezprostřední vizi oné mocné nebeské bytosti, která je zdrojem neustále se měnících úkolů, jež v průběhu epoch před lidstvo staví.

Jeho bezprostředním pocitem při této vizi ducha času byla úcta, pokora a bolestné sebepoznání. Zjevně a s výjimečnou jasností si uvědomoval dvojakou povahu vlastní duše. Viděl, jak na jedné straně je jeho osobnost ovládána intelektem, který spřádá myšlenky jako neživé stíny skutečnosti a uzavírá je do smyslově odvozeného poznání; zatímco druhá polovina jeho duše nahlížela přímo do

mimosmyslového světa jistým druhem duchovní vize, která ovšem neodhalovala, jak svět duchovní přechází do přírodních říší pozemských.

Vnímal, jak se toto rozdělení duše odráží obecně v tragické dualitě mezi vědou a náboženstvím a jak způsobuje ony pohromy na tehdejší scéně. Přírodověda pokládala materiální svět za jedinou realitu a celý proces stvoření a evoluce nazírala jako pojmy čistě fyzikální. Náboženství, které se potají cítilo vědou zcela diskreditováno, se z nouze uchýlilo k nezpochybnitelné víře v dogma a upnulo se k hypotetickému trojrozměrnému nebi, kde se pravověrní po smrti zabydlí. Ani v jednom případě se nijak neuznávala existence makrokosmu, z něhož tvořivé síly umožňovaly vznik světa přírody, jež formovaly a udržovaly.

Při své první návštěvě klenotnice (chtěl spatřit kopii) Rudolf Steiner cítil, že bylo jeho osudem nalézt most mezi světem duchovním a světem přírodním. Ačkoliv už začal s interpretací historického procesu v pojmech evoluce vědomí, začínal si uvědomovat, jak rychlé a radikální byly změny lidského vědomí za posledních tří tisíciletí. Dále objevil, že samy dějiny západní filozofie sledovaly postupné kroky kontrakce vědomí i způsob, jakým vymizelo veškeré vědění z makrokosmu. K této evoluci lidského vědomí našel klíč v pozvolné změně postoje člověka k přírodě a k platnosti myšlení, jakož i v narůstající hodnotě, kterou začal přičítat smyslovým důkazům. Steinerovi se jako velmi příznačné jevilo přesvědčení řeckých filozofů, že myšlenkami uchopené ideje jsou reálnější než sám svět jevů. A sledoval, jak tato víra ve vnitřní schopnost myšlení dosahovat pravdu ve středověku postupně slábla. Viděl také rozhodující skutky, které přivodily skepsi člověka ohledně duchovní platnosti myšlení. Takové činy se odehrály v období Grálu, v devátém století, kdy římská církev vymazala individuálního lidského ducha z původní trichotomie člověka. Od těch dob, poněvadž duch byl degradován na pouhou stínovou intelektuální vlastnost duše, už myšlení nadále nepožívalo důvěry jako nástroj pravdy. Bylo nevyhnutelné, aby se lidstvo obrátilo k důkazům smyslů jako jediné realitě.

To byl důvod, proč tvrdil, že v předvečer klasické renesance zůstávala naprosto nepochopena skutečná povaha myšlení a umění starověkého světa. Znovuobjevení řeckého myšlení neoživilo touhu po znalosti ducha, ale místo toho jen uspišilo lidskou žízeň po odhalení tajemství fyzického světa. A v tomto boji o vládu nad přírodou získal odduchovnělý intelekt navrch svou účinnou induktivní metodu, která byla cele založena na důkazech smyslů. Sémě materialistického věku vzešlo a s ním se mezera mezi duchem a hmotou začala rozevírat víc a více. Byla to vlastně tatáž mezera, kterou Rudolf Steiner ostře pociťoval ve své duši.

Přesto však vnímal jako božský plán evoluce, že člověk měl být zcela odříznut od duchovna (makrokosmos) a usídlit se v izolaci trojrozměrné zkušenosti světa Bohem zdánlivě zapomenutého. Uvědomil si, že jen v takovéto izolaci od božství mohl člověk rozvinout nezbytné sebeuvědomění a svobodu, což jsou podmínky nezbytně nutné, aby se na zemi mohla objevit láska.

Tváří v tvář těmto závěrům začal Steiner považovat své vlastní schopnosti jasnovidectví spíše za překážku než za pomoc. Jistým způsobem tyto schopnosti vlastně oddalovaly možnost nabýt nejúplnějšího sebeuvědomění ve světě smyslů. Tou dobou dospěl k poznání, že jeho vlastní duchovní vize, kterými disponoval od útlého dětství, způsobil nějaký vrtoch dědičnosti. Objevil tuto schopnost jako skutečně poslední stopu atavismu germánských kmenů, kdysi symbolizovaného čtyřramennou svastikou!

Jak tak stál v Hofburgu před kopím osudu, začal si uvědomovat, že je jednou nohou v moderních časech a druhou ve světě germánských hrdinů jako byli Baldur a Siegfried! Rozhodl se nalézt způsob, jak se zbavit svých duchovních vizí, aby mohl

sdílet slepotu svých druhů. A tak se stalo, že se Steiner zbavil týchž schopností, které se později staly nejhýčkanějším vlastnictvím Adolfa Hitlera!

Uplynulo mnoho let, než se Steinerovy schopnosti úplně vytratily, takže mohl hledět na kopí osudu, aniž by v něm vyvolávalo nejmenší náznak atavistických vizí. Nejmocnější rezonátor duchovních schopností, jaký kdy člověk znal, na něho už nadále neměl žádný vliv. Nakonec naplno vstoupil do arény toho, co se nazývá „předivem bohů“, úplného uzavření do materiální existence, kterou středověcí alchymisté označovali jako „popelnici vědomí“.

Ačkoli Rudolf Steiner už nadále nemohl nahlížet do světa duchovních bytostí, jeho stálých přátel z dětství, věděl, že jeho vlastní ego je samo o sobě duchem, který žije v duchovním světě, v tu chvíli neviditelném. Když svou pozornost plně obrátil k budování mostu mezi světem duchovním a světem přírody, toto vědomí účinkovalo jako poslední záchrana proti novodobé vlně materialismu.

Zdálo se mu, že ten most existuje v člověku samém a že se dá přejít jen nabytím jisté formy vyššího vědomí. Také pociťoval vnitřní jistotu, že na téže cestě vědeckého poznání, která člověka zavedla do zdánlivě slepé uličky materialismu, lze zároveň nalézt klíč k novému vzestupu k mnohem pronikavějším vizím makrokosmu. Dal se tedy do hledání způsobu, jakým by se myšlení jako nástroj vědeckého zkoumání mohlo pozvednout na takovou úroveň vyššího vědomí, že by prolomilo sevření smyslové existence a dospělo k objektivnímu a racionálnímu pochopení duchovních základů fyzikálního světa.

Ačkoli naším úkolem je doložit, jak Longinovo kopí zapříčinilo rozhodující obrat v životě Rudolfa Steinera, v rámci našeho kontextu nelze detailně popsat, jak onen most mezi duchem a přírodou budoval. Musí postačit sdělení, že se ubíral dvěma zdánlivě rozpornými cestami, které se později sloučily do toho, co nazval duchovní vědou. Jedna z cest byla filozofické povahy a zavedla ho hlouběji do studia myšlenkové činnosti jako takové; výsledky toho se objevily v díle *Filosofie duchovní činnosti*.^{*} Druhá cesta ho přivedla k celoživotnímu studiu Goethových vědeckých spisů; na základě Goethova pojetí světa vypracoval vlastní teorii poznání.

Ve věku třiačtyřiceti let Steiner uzavřel smlouvu na vydání Goethových vědeckých prací a na sepsání komentáře k nim pro edici německých klasiků. Úroveň jeho učenosti mu zajistila místo v Goethově archivu ve Výmaru, kde mohl studovat osobní deníky a nezveřejněné rukopisy básníkovy, aby přispěl k novému vydání jeho prací. A tak se řízením osudu stalo, že si po dobu čtrnácti let mohl vydělávat na živobytí a nabýt akademické pověsti právě tou prací, kterou vyžadovala jeho cesta vnitřního duchovního vývoje.

Goethe měl za to, že příroda má dvě různé a zřetelné hranice; jedna ji odděluje od submateriálního světa, v němž nikdy nelze smysluplný plán nalézt; druhá vymezuje oblast, kde sama příroda se stává nádobou pro ducha, jenž ji navrhuje, ztvárňuje a udržuje. Steinerův zájem o Goetha podnítila nejprve Goethova teorie „metamorfózy“, to jest proměny nižších fyzických forem ve vyšší v důsledku působení mimosmyslových sil uvnitř nich. Sledováním zákonů této metamorfózy, činných v životním cyklu rostlin, Goethe vytvořil ideu „archetypální rostliny“ a doufal, že nalezne tytéž zákony metamorfózy ve vyšších říších přírody a že tak bude schopen vytvořit pojem spirituálního archetypu pro všechny živé objekty.

* Kniha *Filosofie duchovní činnosti* vyšla v brožovaném vydání v Antroposofickém nakladatelství v New Yorku.

Mnoha z těchto vznešených cílů Goethe nedosáhl a ona archetypální rostlina zůstala jen ideou. Ale Steiner kráčet v básnickových stopách a rozvíjel „mimosmyslové fantazie“. Vytvořil nejen pojem archetypální rostliny, ale také ji přímo vnímal prostřednictvím zcela nového druhu duchovní vize, totiž imaginativním poznáním. V dobách svého mládí chtěl Steiner častokrát vědět, zda myšlenky - univerzální ideje jsou tím prostředkem, který reality duchovního světa užívají pro své ztělesnění v běžném vědomí. To se mu potvrdilo v této teorii poznání. Pro něj archetypální rostlina už nadále něbyla jen ideou, ale duchovní bytostí, aktivním „já“ celé rostlinné říše na zemi.

Tímto způsobem se Steiner začal vracet do makrokosmu na vyšší úrovni vědomí, které zahrnuje rovněž vědecké disciplíny i racionální myšlení. Duchovní skutečnosti se odhalily nejen za světem rostlin, ale i za světy minerálů, živočichů a člověka. *

V době, kdy byl Steiner zaneprázdněn vydáváním Goethových vědeckých prací, potají rozvíjel své duchovní schopnosti na stále vyšší úrovni. Takto získal hluboké znalosti o duchovních základech vesmíru, země i člověka. Až teprve ve čtyřiačtyřiceti letech začal se zveřejňováním své nové cesty k duchovnímu poznání. Během následujících pětadvaceti let měl šest tisíc veřejných přednášek a napsal kolem padesáti knih o cestě, která vede ducha člověka k duchu vesmíru. Hlásal, že vždycky pojímal mimosmyslové skutečnosti jako vědec a svou metodu zkoumání takových skutečností nazval „duchovní vědou“. * *

Jedinečný aspekt Steinerovy cesty k poznání duchovních skutečností spočívá ve faktu, že zvrátil tradiční iniciační procedury, kterých se do té doby užívalo ve všech východních i západních okultních systémech. Cesta východních i západních iniciačních kultů spočívala například v rozvoji čaker astrálního organismu odspodu nahoru, to jest zahájení celého procesu otevřením čtyřramenného lotosového květu, který je spojován s pohlavními žlázami. Z tohoto důvodu tyto tradiční cesty

* Dr. Steiner popsal tento proces, kterým dosáhl vidění archetypů, ve svém životopise Příběh mého života. Další podrobnosti lze nalézt v jeho knihách Goethovo pojetí světa a Teorie poznání pro Goethovo poznání světa.

** Tvrdil, že dnes nestačí odhalit fakta o duchovní realitě výčtem velkých duchovních učení minulosti, ale že nastal čas, kdy by člověk měl začít postupovat k přímému poznávání mimosmyslového světa rozvíjením svých skrytých schopností při plném racionálním vědomí.

Prohlásil, že poslední tři staletí vývoje logického myšlení a vědeckého ducha pozorování byla nezbytným krokem v evoluci člověka k jeho objevování - na vyšší úrovni - duchovních základů vesmíru. Jediným jeho sporem s vědou bylo, že ona akceptovala omezení vědeckého pozorování fenoménu smyslové existence a že při vytváření svých koncepcí vychází spíše z atomové struktury hmoty než z forem fyzikálních objektů ve vztahu k jejich okolí a jejich jednotlivých proměn, což má být klíčem k definitivnímu poznání, a že se utíkala k teoretickým koncepcím, které nelze ověřit bezprostředním pozorováním. Za fundamentální považoval, aby duchovní poznávání bylo zrovnoprávněno s vědeckým způsobem myšlení. A. P. Shepherd: Vědec neviditelného.

vyžadovaly úplně se stáhnout ze života do ášramu čili jakéhosi kláštera, kde byl novic chráněn před veškerým pokušením světa, zvláště pak před sexuální touhou. Steiner založil svou iniciační cestu na myšlení a „uchopil hada za hlavu“, když tato centra přesunul z mozkové hemisféry níže. Jeho specifická cesta se dá nejlépe popsat jako prospěšný „životní styl“, který je v plném souladu s křesťanskými ideály a závazky. Ovšem Steiner sám byl schopen ubírat se takovou cestou, i když byl zaneprázdněn sto plus jednou činností, které byly nedílnou součástí tehdejší scény. Tvrdil, že cestou za Grálem se může vydat každý, pokud může věnovat denně alespoň deset minut „mimosmyslové“ meditaci. Současně varoval, že je nezbytné učinit pět kroků pro posílení morálního charakteru k dosažení mimosmyslové vize.

Steinerova cesta iniciace prochází třemi stupni: zkouškou, osvícením a iniciací. Stoupá rovněž ve třech fázích duchovního vnímání: imaginaci, inspiraci a intuici. Imaginativní poznání otevírá vizi duchovních základů fyzického světa; inspirace odkrývá makrokosmos a poskytuje porozumění jeho podmínkám a hierarchii duchů, kteří v něm přebývají. Intuice umožňuje člověku, aby se sám stal v plné míře občanem makrokosmu a poskytuje mu prostředky jednak být činný v jeho rámci, jednak být ve styku s duchovními bytostmi všech úrovní. Rozvíjení těchto schopností bylo popsáno v jedné z předešlých kapitol s názvem „Jméno vytesané do kamene“. Je to třetí úroveň duchovního vnímání, jež také přináší tu kategorii intuitivního poznání, které se získává čtením v „kosmické kronice“, kde lze nalézt záznam o celé minulosti lidstva.

Už jsme vyprávěli, jak Adolf Hitler pomocí drog poprvé dosáhl částečné vize této rozvinuté stuhý času a jak byl Haushofer schopen z ní rozplést historii Atlantidy, což bylo důsledkem jeho zasvěcení ve společnosti Zeleného draka. Následuje Steinerův popis akašického záznamu v jednom z jeho stěžejních děl, v knize Základy okultní vědy:

„Fakta o pravěké minulosti nejsou mimo dosah okultního výzkumu. Jestliže nějaká bytost nabude tělesné existence, její materiální složka po fyzické smrti zanikne, ale duchovní síly, které ze svých vlastních hlubin umožňují vznik těla, tímto nezanikají. Zanechávají za sebou stopy, své přesné obrazy vtištěné do duchovních základů světa. Každý, kdo je schopen povznést svou schopnost vnímání přes svět viditelný do světa neviditelného, nakonec dosáhne úrovně, na níž před sebou možná uvidí to, co by se dalo přirovnat k rozlehlému duchovnímu panorámatu, kde jsou zaznamenány všechny minulé události světových dějin. Tyto nepomíjející stopy všeho nemateriálního, jakási kosmická kronika, se v Okultní vědě nazývají akašickými záznamy.“*

Kontext naší knihy vyžaduje velmi stručnou úvahu o tom, co měl Rudolf Steiner říci z tohoto nepomíjivého zdroje o vtělení Krista, které on vnímal jako stěžejní bod ve vývoji vědomí člověka.

Původ Steinerovy christologie a pramen všeho jeho christocentrického učení byl přímým důsledkem toho, že v rámci duchovního prožitku kosmické kroniky stál na Golgotě před křížem - skutečnost, která zůstane navěky tak živá jako vlastní událost ukřižování na scéně pozemské historie.

* Vydalo jako brožuru Antroposofické nakladatelství v New Yorku.

„Evoluce mé duše," napsal Steiner ve svém životopise, „spočívala na skutečnosti, že jsem stál před mystériem Golgoty jako nejniternější a nejdůstojnější oslavou vědění."

Po celý svůj život nebyl ochoten přijmout nic z „víry zjevení", a z toho důvodu se otevřeně stavěl proti ortodoxnímu náboženství církví. Jakmile na své cestě k sebezasvěcení dosáhl úrovně intuitivního vnímání, byl zcela ohromen zjištěním, že akašické záznamy potvrdily pravost Nového zákona. Uskutečnil celou řadu přednáškových cyklů o evangeliích, přičemž četl přímo z „kosmické kroniky". Mluvil klidným, důstojným a neosobním způsobem o scénách a událostech Kristova života, které se tu a tam znovu odvíjely před jeho duševním zrakem.* Protože neměl žádné tradiční vazby, které by musel překonávat, neboť nedával přednost příslušnosti k žádné církvi a nikdy předtím nestudoval evangelia podrobně, vstoupil na toto pole smyslům neviditelné reality bez předsudků a s vědeckým odstupem cvičeného pozorovatele.

Mezi těmito Steinerovými lekci o evangeliích, které jsou snad nejdůležitějším příspěvkem k pochopení křesťanství v dnešních časech, je řada přednášek uvedena pod názvem Páté evangelium. Tento specifický titul byl vybrán jako náznak, že akašické záznamy se jednoho dne stanou novým evangeliem pro celé lidstvo. V těchto zvláštních přednáškách Steiner zaplnil mezeru, která poněkud záhadně figuruje ve všech čtyřech evangeliích - poskytl totiž jisté podrobnosti ze života Ježíšova ve věku od dvanácti do třiceti let, to jest od časů chrámové scény, kdy byl tento mladík zabrán do vážné rozpravy o hebrejských textech, až do okamžiku jeho křtu z rukou Janových ve vodách Jordánu, kdy kosmický Kristus sestoupil, aby se převtělil.

Z úst Steinerových se dovídáme podrobnosti o Ježíšově putování po světě, které se stalo zdrojem tolika nepotvrzených legend, a vidíme mladého Nazareťana na cestách po mnoha cizích zemích, jak studuje náboženství a iniciační kultury různých národů.

Zdá se, že Ježíš z Nazaretu s pronikavým jasnovidným vnímáním sleduje, jak hierarchie zla Lucifera a Abrimana způsobily pozvolný úpadek duchovních schopností a postupnou kontrakci vědomí směrem k úplnému uvěznění ve světě smyslů, k níž došlo v řadě civilizací, které se vystřídaly po migraci národů z Atlantidy. Kamkoli doputoval - do Indie, Persie, Egypta, Babylonie, Chaldeje, Recka, objevil, že mysteriální kultury těchto starověkých civilizací, od nichž bráhmani, teokrati, faraoni, proroci a Sibylly kdysi získali poučení nebeské hierarchie, skončili dekadencí. Podvojně neblahé působení Lucifera a Abrimana člověka připravilo o schopnosti, které předtím uplatňoval jako duchovní bytost v duchovním vesmíru. Lucifer se zahnízdil v krvi lidstva, aby dal vzniknout bezmeznému egoismu a celkovému pocitu soběstačnosti, zatímco Ahriman přeřal spojení člověka s makrokosmem a skryl mu i činnost duchovních sil v přírodě. Ztracen pro duchovní svět, viděl člověk fyzický svět

* Když Steiner popisoval scény a reálie duchovního světa, vypadalo to, že je s nimi dokonale obeznámen. Nepopisoval, ale fakticky viděl věci a scény oněch neznámých krajů a zviditelňoval je pro ostatní tak, že kosmické jevy se zdály skutečnými. Když mu někdo naslouchal, nedokázal mít žádné pochybnosti o reálnosti jeho duchovních vizí, které se jevily tak jasně jako vizuální vjem, ale daleko širšího rozsahu. Výtah z rozhovoru s Edoardem Schuré, francouzským dramatikem a odborníkem na starověká mystéria, po jeho účasti na Steinerově přednáškovém cyklu v Paříži v roce 1906.

jako svou jedinou existenci, a v důsledku toho po smrti vstupoval do makrokosmu ve stavu duchovní slepoty. A jelikož lidská duše, která se v duchovním světě ocitla v sevření Ahrimana, se může znovu zrodit na zemi jen jako egotista ještě větší, spouští to řetězovou reakci, jež zanechává lidstvo bez jakékoli naděje na spásu.

Neustálé pokračování tohoto tragického procesu úpadku nepostihovalo výhradně jen člověka samého. Celý organismus země a všechny jeho říše byly rovněž zachváceny tímto sestupem do izolace od ducha a dostaly se příliš hluboko do prostředí hmoty a smrti. Ježíšovi se zdálo, že celá planetární existence se ocitla v rukou sil zla a že se lidstvo spolu s přírodou pohrouží do věčné temnoty pekla.

Steiner popsal, jak Ježíš slýchal hymnus triumfu oněch sil zla všude, kamkoli na své pouti po světě zavítal, a jak tento hymnus temnoty zněl nejhlasitěji právě v těch chrámech a svatostáncích, kde se kdysi udržovala a oslavovala mystéria ducha:

Óm, amen!
Zlo chopilo se vlády,
a zří Já, jak láme okovy,
když ostatních výtky stran sobectví
byly mu chlebem každodenním.
Tedy tam, kde nevládne vůle nebes,
utekl se člověk z vašeho království
a vašich jmen zapomněl,
otcové nebeští.

Bezprostřední význam tohoto hymnu na triumf sil zla možná vyvstane jasněji, když se vyjádří formou méně poetickou. Je to, jako by hierarchie Lucifera a Ahrimana zlehčovala člověka tvrzením, že zlo se chopilo vlády a člověk upadl v pokušení v důsledku falešné pýchy a nenasytné žádostivosti. Bezmezným sobectvím zaplete se pro nepřátelství a dluhy vůči bližnímu svému v trpký boj o moc a majetek (chléb každodenní). Vůle Otcova zůstala nepovšimnuta, království nebeské odděleno od země a samo jméno ducha se přestalo ctít.

V této formě je snazší poznat v hymnu zla protipól Otčenáše, který dal Kristus člověku jako ujištění o spáse před peklem a jako prostředek obnovení pravé duchovní identity.

Po mnoho staletí se udržovala pověra, že pronášení Otčenáše pozpátku je součástí černé mše. A přece nikdo nezná skutečný význam tohoto prapodivného rituálu. Výjimkou byli nacisté. Hymnus zla sloužil jako akt uctívání jak při „dusivých“ obřadech, při nichž užší jádro SS skládalo neporušitelnou přísahu sloužit Luciferovi, tak při černé mši, která se sloužila umocněna krví Adolfa Hitlera.

Steiner v Ježíšovi odhalil spojení dvou lidských proudů: splynutí nevinnosti duše před vyhnáním z ráje a nejúplnější pozemské moudrosti, nabyté za tisíciletí vývoje převtělováním. Toto spojení pak následoval. A mystické spojení mezi nebeskou nevinností a pozemskou moudrostí pojal do své koncepce svatého Grálu.

Podle Steinera ke vstupu Krista do fyzicko-historického procesu došlo při jeho křtu z rukou Jana Křtitele. V tom okamžiku se svatá bytost Boha lásky vlila do nádoby Grálu, prvního průniku „slávy věčnosti a mistrovského díla času“.

Kosmická kronika odhaluje, že jednota božské a lidské přirozenosti se po tři léta Kristova pozemského života projevovala postupně, v řadě zázraků a událostí, které

popisují evangelia a které naznačují neustále se stupňující hloubku sjednocení Krista s pozemskými živly a pronikání do psychiky a těla Ježíše.

Poslední fáze tohoto postupujícího utrpení nastala, když se Kristus zcela odevzdal procesům k smrti předurčeného těla, a úplného vtělení dosáhl až na kříži samém, když zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“

Duch vesmíru se v posvátném aktu omezil totální identifikací s tělem padlého člověka a zakoušel uzavření do lidského vědomí smrtelného mozku. Bůh lásky vstoupil do naprosté izolace trojrozměrného vědomí, aby přemohl smrt a znovu vdechl život zmírající pozemské existenci, a tak vedl lidstvo zpět k plnému občanství v makrokosmu a k naplnění kosmického osudu.

Rozsah knihy nám dovoluje sledovat jen jeden aspekt Kristova života: způsob, jakým křesťanství došlo naplnění na scéně světových dějin v tajných iniciačních kultech všech předešlých civilizací. Sledováním tohoto zvláštního tématu budeme do jisté míry schopni ozřejmit význam prolití krve na Golgotě a způsob, jakým se Longinovo kopí stalo magickým talismanem osudu.

Mnoho různých rituálů předkřesťanských zasvěcení má jeden společný cíl. Tím bylo vytvořit přechodné odloučení od fyzického vědomí za účelem vstupu do vyšších dimenzí času a vědomí, v nichž našla své vyjádření úplnost duchovního světa. Zachováváním asketických pravidel života a sebekázně a praktikováním různých systémů meditace bylo možno otvírat centra astrálního těla a éterické tělo se zčásti odloučilo od těla fyzického, aby se zamýšlená cesta do duchovního kosmu mohla vtisknout do paměti adepta.

V průběhu vlastního procesu zasvěcení, kdy se adeptovo astrální tělo rozvine a je prováděno světem duchovních bytostí, jeho ego čili „já“ v tomto procesu nehraje žádnou roli. Takže starověké formy zasvěcování se soustřeďovaly pouze na astrální tělo a sám adept si naprosto neuvědomoval, co se děje. Jeho sebeuvědomění bylo vyprázdněno pomocí hypnózy, takže před vlastním začátkem duchovního zasvěcení přecházel do stavu hlubokého transu. Až teprve když obřad skončil, adept se probral k sebeuvědomění, ve kterém si vybavil duchovní prožitek přechodu svého astrálního těla do makrokosmu.

Techniky zasvěcení byly postupně propracovanější a odvážnější, až dosáhly svého nejvyvinutějšího stadia v „chrámovém spánku“ starých Egyptanů. Tam adept prodělal jistý druh rituální smrti. Byl zabalen do rubáše a uzavřen do hrobky a jeho ego bylo uvedeno do stavu na ostří nože mezi životem a smrtí fyzikálních procesů v těle. Na závěr celé této riskantní procedury předstoupil velekněz a vyvolal adepta k čemusi, co vlastně představovalo rituální vzkříšení z hrobky. Duše nově zasvěcovaného podstoupila jakousi formu mystické smrti v procesu metabolismu těla a byla pak probuzena k životu „pamětí-věděním jejího věčného já, které se dalo astrálně vnímat za závojem smyslů. Zdálo se mu, že se znovu narodil. Egyptští zasvěcenci se často opravdu nazývali „dvakrát zrození.“

Nakonec se v evoluci člověka dostavil okamžik, kdy éterické tělo bylo příliš hluboko ponořeno do fyzického těla, než aby to dovolovalo použít metody zasvěcení alespoň s nějakou mírou bezpečnosti. A právě v tomto období došlo na požití drog, včetně takzvané posvátné houby, k dosažení jisté syntetické formy zasvěcení: ve stavu vyššího vědomí, vyvolaného požitím drog, mohl adept při hledání duchovních skutečností dokonce vstupovat do sféry akašických záznamů a nahlížet do minulosti i budoucnosti na jediné nepřetržité a nedílné stuze času. Rukopisy od Mrtvého moře obsahují svědectví o vizích zasvěcenců sekty esejců, které byly vyvolány drogami; užívali těchto praktik podobně jako terapeuti v Egyptě. Ve světě neustále se

uzavírajícím před světlem ducha je jakýkoli prostředek k získání vize duchovních skutečností morálně oprávněn.*

Posledním drsným iniciačním obřadem, jenž byl jednak hodně nebezpečný, jednak nezřídka úspěšný jen zčásti, bylo úplné ponoření adepta do vody na tak dlouhou dobu, až málem utonul. Tato metoda způsobila částečné odloučení éterického těla od fyzického a vyvolala jistý druh prožitku vyššího „já“. Adept spatřil svůj život jako rozlehlé panoráma a na několik krátkých okamžiků zakusil individuálního ducha člověka. Při jednom takovém obřadu duchovního křtu ze zkušených rukou Jana Křtitele došlo ke Kristově vtělení.

Sestup Krista z duchovního světa po devíti stupních Jákobova žebříku dosvědčují přední zasvěcenci všech mysterijních chrámů starověku. Příchod Boha-Slunce předpovídali proroci i věštkyňe v mytologii všech ras a v ságách všech národů. Ale když na sebe Kristus vzal podobu pozemského těla a chodil mezi lidmi, nebyl poznán jako dlouho očekávaný Mesiáš. Nejvýznamnější duchovní událost v evoluci člověka se odehrála téměř nepovšimnuta.

„Kdo myslíte, že jsem?“ tázal se svých učedníků po dvou letech plných událostí. Odpovědí bylo, že podle víry některých je převtělením Eliáše, což dokládalo jejich víru v převtělování. Jiní prý soudili, že je Janem Křtitelem, který vstal z mrtvých. Tehdy se ujala i myšlenka, že možná jde o „vtělení“. Jen Petr v něm ve chvíli vrcholné intuice poznal Syna Božího, počatého ve věčnosti.

Kristovo učení a zázračná uzdravování byla sama o sobě jak zvěstováním, tak veřejným ustavením učení a praktik, které do té doby přicházely výhradně z tajných středisek mystérií. Ale skutečnost, že celý život Ježíše Krista byl veřejným naplněním iniciačních kultů starověku, se poprvé stala zjevnou vzkříšením Lazara z mrtvých. Lazar, bratr Maří Magdalény a Marty, podstoupil starověkou formu zasvěcení, kterou po staletí praktikovali židovští proroci pod znamením Jonášovým.

Proces iniciace probíhal dost špatně. Zatímco astrální tělo Lazarovo se vznášelo v duchovním světě, jeho „já“ prodělávalo fakticky fyzickou smrt. Když nastala chvíle k vyzvednutí jeho těla z hrobky, vyšlo najevo, že je nejen mrtvý, ale jeho tělo se už začalo rozkládat. Evangelium sv. Jana dostatečně jasně konstatuje, že Lazar prodělal zasvěcení „chrámu spánku“. Ježíš pravil: „Náš přítel Lazar spí; já však půjdu a snad jej probudím z jeho spánku.“

* John Allegro ve své práci *Posvátná houba a kříž* popsal, jak eseji dosahovali vyšších úrovní vědomí pomocí muchomůrky červené. Tvrdí, že události popisované v evangeliích se vůbec nikdy neodehrály na zemi, ale byly pouze vnímány v transcendentních stavech, vyvolaných mocným působením posvátné houby. Podobné zavádějící hledisko hájila sekta doketistů ve třetím století našeho letopočtu. Allegrova mylná koncepce vzešla jako výsledek naprostého nedostatku chápání vyšších dimenzí času. Skutečnost, že eseji vnímali události Kristova života už v předkřesťanských časech vědomím, které ovlivnili drogami, jistě není žádným dokladem, že Ježíš na zemi nikdy nežil. Naopak fakt, že takovou událost bylo možno vnímat ve vizích kosmické kroniky, v dimenzi, která zahrnuje minulost, přítomnost i budoucnost na jediné neporušené stuze času, je třeba pokládat za doklad, že k pozemskému vtělení došlo.

Učedníci mu řekli: „Pane, spí-li, uzdraví se.“

Ježíš mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o pouhém spánku.

Tehdy jim Ježíš řekl přímo: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Pojd'me k němu...“

Někteří z nich však řekli: „Když otevřel oči slepému, nemohl by způsobit, aby tento člověk nezemřel?“

Ježíš rozhorlen znovu přichází k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Zvedněte ten kámen.“ Sestra zemřelého Marta mu řekla: „Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den.“

Ježíš jí odpověděl: „Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?“

Zvedli tedy kámen, Ježíš pohlédl vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, žes mě vyslyšel.“

Věděl jsem sice, že mě vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“

Když to řekl, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojd' ven!“

Zemřelý vyšel, měl plátnem svázaný ruce i nohy a tvář zahalenu šátkem.

Ježíš jim řekl: „Rozvažte ho a nechte odejít.“*

Lazar byl tím úplně posledním, kdo prošel tradiční formou zasvěcení starozákonních proroků. Byl také první lidskou duší, která zakusila novou formu zasvěcení, kterou Kristus přinesl lidstvu: zasvěcení „já“ (ego). V míře, jakou dovolí racionální poznání, se pokusme pochopit, jak k tomuto závažnému přechodu došlo. Lazarovo „já“, jeho pozemské smrtelné ego, bylo spoutáno spánkem fyzického těla, zatímco jeho „oplozený“ astrální organismus byl rozestřen do kosmu. Kdyby iniciace proběhla normálně, Lazar by se probudil se vzpomínkami na tyto astrální vize duchovních bytostí v nebeských sférách makrokosmu. Také by se cítil ve vzpomínce zajedno s takzvaným duchem lidu, který žil v krvi židovské rasy. Lazar by tedy dosáhl stupně zasvěcení, kdy by získal právo nazývat se „Izraelitou“, a v tomto postavení by byl přijímán jako svědek a prorok Jehovův.

Avšak stálé jednoty mezi duší člověka a jeho vyšším „já“ tato starověká forma zasvěcení nedosáhla. To jest: takové zasvěcení mohlo vyvolat jen jistou vzpomínku na existenci věčného „já“, nedokázalo transformovat duši tak, aby se stala živoucí a trvalou nádobou individuálního lidského ducha. Zásahy Lucifera a Ahrimana do evoluce člověka zabránily lidskému duchu v možnosti nalézt trvalý domov v duši člověka v rámci jeho pozemského života. Až po smrti se mohly duše a duch takto sjednotit.

A přesně to se přihodilo v Lazarově případě, když se jeho zasvěcování nezdařilo a on překročil práh smrti. V tom okamžiku se spojil se svým vyšším „já“ a z této výhodné posvátné duchovní pozice spatřil, jak se před ním rozvinulo panoráma jeho pozemského života.

Ale bylo to právě vyšší „já“, individuální duch člověka, ke kterému se Kristus v té souvislosti odvolával jako k „otci“. Ve skutečnosti všechen význam zasvěcení Krista se dá vyjádřit jeho slovy: „Já jsem cesta, pravda i život. Nikdo nepřijde k Otci než skrze mne.“ A opět jeho slovy: „Já a Otec jedno jsme.“

* Evangelium sv. Jana, 11, 12-44.

Onen hlas, který vyvolal Lazara z hrobu, byl hlasem jeho vyššího „já“. Síla, která jej vrátila zpět životu a nanovo mu vdechla život a obnovila jeho tělo, byla tatáž, která vyzařovala z jeho věčné bytosti. Neboť intuitivní prožitek Kristovy bytosti byl jeden a týž, jako prožitek jeho vlastního individuálního ducha.

Když Ježíš Kristus zaujal místo velekněze čili mistra zasvěcení při rituálním vzkříšení z hrobu, stanul tam jako Spasitel lidstva, pozemský zástupce věčného „já“, který se marně pokouší zrodit v duši jednoho každého člověka. V plném souhlase s tradicí starověkých mystérií bylo Lazarovo sebeuvědomění potlačeno hypnózou. Ale předešlému veleknězi se nepodařilo přivolat jej zpět do života. Namísto toho byl Lazar přivolán silou bezmezné lásky, Kristovým „já“ v makrokosmu. Pro Lazara mělo naplnění této starověké tradice nový význam. Byl znovuzrozen v intuitivním poznání, že v Kristu se duše člověka mohla stát živoucí nádobou Ducha.

Lazar byl úplně první lidskou bytostí, která prožila obnovení svého vlastního vyššího „já“ skrze Krista uvnitř sebe. Prožitek, který sv. Pavel vyjádřil slovy po tom, co Kristus svou smrtí dovršil podobný skutek v zájmu celého lidstva svou smrtí a vzkříšením: „Žiji, nikoli však já, ale Kristus žije ve mně.“

Rudolf Steiner ve svých přednáškách o evangeliu Sv. Jana odhaluje, že to nebyl jen Lazar, kdo se navrátil do svého těla, když ho Kristus povolal z mrtvých. Jeho bádání v akašické kronice vyneslo na světlo překvapující skutečnost: Jan Křtitel, který byl sťat na příkaz Heroda Antipy o nějakých devatenáct měsíců dříve, se v tomto okamžiku rovněž ztělesnil. Steiner pak popisuje, jak Lazar a Jan žili v jednom a téže těle, jednotni v motivu, ale na různých úrovních duševní činnosti.

Steiner objasňuje toto svrchované tajemství dále a odhaluje, že individualita Jana Křtitele, jenž se navrátil z hrobu, je tatáž jako u sv. Jana, autora Evangelia a Zjevení. Tato skutečnost je vlastně naznačena v samém evangeliu, když je Jan nazýván jako „ten, kterého Pán miluje“. Pravda, Bůh lásky dává lásku rovným dílem všemu lidstvu. Vyjádření je užito jen v tom smyslu, ve kterém naplňuje antickou tradici zasvěcování, kdy velekněz nazývá adepta, jehož vyvolává z hrobu, „Milovaný“.

Vtělení Krista do těla a krve člověka Ježíše bylo sestupem ducha Slunce do kalicha Měsíce, což je sestava, která se ve středověku stala symbolem svatého Grálu. Kristus přišel, aby vedl vědomí „já“ Židů, a tedy i lidstva, za meze a předsudky loajality k rodině, kmenu a rase. Ale aby přeměnil lidský egoismus a přinesl všem lidem univerzální lásku, bylo nezbytné změnit samu povahu krve, neboť krev je nositelem kmenové a rasové identity. Kristus mohl tento skutek pro lidstvo vykonat jenom zduchovněním žilů, aby se staly duchem země. Ježíš vskutku řekl Petrovi (jehož jméno Cefas znamená kámen), že na té skále - země - vybuduje svou církev. Mojžíš, který vedl Zidy ze zajetí, byl prvním, kdo pocítil známky přítomnosti sestupujícího Krista, který se mu nepřímou zjevil za hromů a blesků jako „hořící keř“. Tento postupný proces oběti formou pronikání ducha do žilů pokračoval po celou dobu Kristova pozemského života. Další stadium tohoto mocného neviditelného procesu, v němž Duch Slunce splynul s Ríší Přírody, nastalo při Poslední večeři, kdy Kristus podával svátosti chleba a vína se slovy: „Vezměte a jezte, neboť toto je mé tělo. Pijte všichni, neboť to je krev nové smlouvy.“ Konečným skutkem, kterým se Bůh-Člověk Kristus Ježíš vtělil do naší planety, se stalo prolití posvátné krve na

Golgotě, kde římský centurion bodl kopím do jeho boku.*

Smrt na kříži a vzkříšení fantómu z hrobu bylo zjevným naplněním staré formy zasvěcení na scéně světových dějin; tajný iniciační rituál přešel do viditelného plánu historického procesu.

Porážka Lucifera a Ahrimana na kříži zachránila pozemský život před peklem a posvětila ho každodenní cestou zpět do duchovního světa; tento skutek bezmezní lásky byl zárukou postupné obnovy věčného „já“ a naplněním duchovního osudu všeho lidstva. Bůh lásky se obětoval na úrovni lidské duše, aby se mohl stát živoucím nositelem individuálního lidského ducha: Otče, do rukou Tvých poručím svého ducha.

Rekvizity užitá při tomto ojedinělém významném rituálu na Golgotě se ve středověku staly pečlivě strážnými relikviemi. Přesto náboženské uctívání, kterému se tyto relikvie těšily, nebylo výsledkem ani falešného sentimentu, ani špatně uplatněného materialismu.

Různé předměty a roucha, užívané při starověkých iniciačních rituálech, se správně pokládaly za „nabitá“ duchovní mocí a za talismany bílé magie. A z téhož důvodu, i když ve smyslu daleko posvátnějším, kopí, hřeby, pohár, trnová koruna, roucho, rubáš a další věci byly tak vysoce uctívány křesťany, a to až do nástupu racionalismu v časech renesance v patnáctém století.

Každá relikvie začala být spojována s jedinečnými schopnostmi. Kříž byl uctíván pro svou schopnost ochraňovat před zlem. Trnová koruna vyvolávala nejhlubší pokoru v každém, kdo na ni pohlédl. Roucho obnovovalo zdraví a život nemocných a vyvolávalo duchovní vizi Kristova pozemského života u těch, kdo se vydali cestou rozjímání v kláštorech. Jaspisová nádoba,** ze které Kristus podával svátost chleba

* Když evoluce na zemi začala, lidské ego bylo fyzicky spojeno s krví. Krev je vnějším vyjádřením lidského ega. Lidé by mohli ego neustále posilovat, a kdyby se Kristus nezjevil, jejich stupňující se egoismus by je úplně pohltil. Před tímto je zachránila událost na Golgotě. Co muselo být prolito? Krev, která je nadto podstatou ega. Tento proces, který začal na Olivetské hoře, když Spasitelovy kapky potu padaly jako kapky krve, pokračoval, když krev proudila z ran Ježíše Krista na Golgotě. Krev tekoucí z kříže byla znamením přemíry egoismu v lidské povaze, která vyžadovala oběť. Duchovní význam oběti na Golgotě vyžaduje hluboké a pronikavé studium. Výsledek toho, co se tam stalo, by nebyl zjevný chemikovi - totiž někomu se schopností vnímat pouze intelektem. Pokud by krev prolitá na Golgotě byla podrobena chemické analýze, zjistilo by se, že obsahuje tytéž substance jako krev jiných lidských bytostí, ale okultní zkoumání by objevilo, že je to krev zcela odlišná. Přemírou krve by lidé zůstali obklopeni egoismem, pokud by bezmezná láska neumožnila krvi téci. Jak okultní bádání zjistilo, bezmezná láska byla přimíšena v krvi, která byla prolita na Golgotě. Pisatel Lukášova evangelia se držel svého záměru, totiž líčení, jak skrze Krista přišla na svět bezmezná láska, která postupně vymýtí egoismus. R. Steiner: *Přednášky o Lukášově evangeliu, 1909*

** Jaspisová nádoba spočívala uvnitř velkého stříbrného kalicha, který Abraham, zakladatel židovského pokolení, dostal od záhadného Melchiezedka. Později se ocitl v rukou Josefa z Arimatie, v jehož hořejším pokoji se konala Poslední večeře.

a vína adonáš Josef z Arimatie zachytil část svaté krve, se stala známou pod jménem Svatý kalich; symbolizoval křesťanskou cestu ke smrti egoismu a znovuzrození ducha v Kristovi. A podobným způsobem se dostalo Longinovu kopí jedinečného významu ve vývoji lidského vědomí v rámci dějinného procesu; tento význam utvářel víru v jeho schopnost mít vliv na světodějný osud.

V prologu této knihy jsme už popsali, jak římský centurion Gaius Cassius, zástupce Piláta Pontia při ukřižování, zabránil, aby farizejští ozbrojenci zmrzačili tělo Ježíše Krista. A jak oním skutkem, kdy bodl Ježíše kopím, aby dal najevo, že smrt je dokonána, rovněž naplnil Izaiášovo proroctví: „A nebude mu zlomena ani kost.“ A také proroctví Ezechielovo: „A pak pohlédnou na toho, koho probodli.“

Přesto má tento Longinův skutek ještě širší význam. Av zájmu pochopení všech důsledků jeho činu na Golgotě musíme zvážit, co se ve skutečnosti stalo v onom okamžiku, kdy Longinus bodl Ježíše do boku mezi čtvrtým a pátým žebrem, což znamenalo rovnou do srdce.*

Krev, která z rány stékala k zemi, byla médiem, jímž se Duch Slunce převtěloval do těla samé země. Bylo to Longinovo bodnutí kopím, co přivodilo zrození kosmického Krista jako Ducha země. Duchovní esence ve svaté krvi stékala z této rány do země na způsob posvátného „stopového prvku“, jakéhosi cirkulujícího homeopatického balzámu, skrze který makrokosmické ego Kristovy bytosti bylo schopno rozšířit znovu astrální sféru a prostoupit éterickou oblast zemského organismu.

Světlo Krista, které oslnilo duchovní zrak sv. Pavla, putujícího do Damašku, bylo sluneční éterickou auroou země, iniciační vyzařování země jako příslib nového oživení celé zmírající existence země a jejího nového začlenění do Sluneční říše makrokosmu. Kdyby v té chvíli Longinus nebodl Spasitele kopím do boku, svatá krev by nikdy nevytryskla. Podle Janova evangelia velkým zázrakem bylo, že krev vytryskla z bezduchého těla: „Ale jeden voják ho bodl kopím do boku a ihned vytryskla krev a voda. A ten, kdo to viděl, přinesl o tom svědectví a jeho svědectví je pravdivé; a on věděl, že mluví pravdu, abyste mohli uvěřit.“

Gaius Cassius Longinus učinil řádný skutek náležitým způsobem na patřičném místě v rozhodujícím okamžiku času. A v tomtéž okamžiku se všecek budoucí vývoj země i lidstva ocitl výhradně v jeho ruce.

A tak se kolem Longinova kopí utvářela legenda, že kdokoli je vlastní, drží ve svých rukou osud světa. Neboť v průběhu staletí křesťanských dějin kterýkoli vlastník kopí mohl podle sebe utvářet běh dějin náležitým naplňováním náležitých cílů Ducha času v souladu se specifickými úkoly v rámci dané doby v evoluci vědomí člověka. Anebo se mohl stát médiem pro Antiducha času a zmíněným cílům klást překážky, aby svedl lidstvo k uctívání falešných bohů či do propasti materialismu.

Fineovo kopí, po celé starozákonní období symbol výjimečných schopností v krvi židovské rasy, sehrálo také zásadní roli ve vnějším rituálu ukřižování. Právě na tomto kopí byla k ústům umírajícího Krista zdvižena houba namočená do octa, což mělo

* Podle starozákonní mytologie bylo tělo ženy stvořeno z pátého mužova žebra; při vývoji lidského plodu se pohlavní orgány utvářejí až po vzniku čtvrtého žebra a před žebrem pátým. Tato symbolika se rovněž naplnila při ukřižování: krev vytékala z rány mezi čtvrtým a pátým žebrem na doklad toho, že Kristus překonává rozdíly mezi pohlavími.

symbolizovat, že židovská krev se stala žlučí a pozbývá nadále významu pro evoluci lidstva, neboť ji má nahradit krev Nové smlouvy pro celé lidstvo. Toto je ve skutečnosti princip obsažený v evoluci vědomí člověka: že totiž to, co je v jisté době v největší míře nositelem dobra, stává se v době, kdy už zastaralo a jeho čas pominul, nositelem tragédie a zla. Snaha udržet kmenové zvyklosti a rituály i přísně rasové předsudky tváří v tvář novým a univerzálním impulsům, působícím na celé lidstvo, mohla Židům způsobit to nejstrašnější utrpení, jaké kdy nějaký národ na světě zakusil.

Rudolf Steiner zahrnul svou koncepci kosmického křesťanství do architektonických forem Goetheana ve švýcarském Dornachu. Interiér dvojitého domu byl mistrovským dílem řezbářství. Dynamické prostředky forem a tvarů integrují každý aspekt díla v centrálním tématu Apokalypsy, obrovských dřevěných sloupech s vyřezávanými sekvencemi Goethovy koncepce zákonů metamorfózy sedmi pečetěmi Zjevení. První psychedelické malby tohoto století se objevily jako fresky na obou domech a v pestré barevných oknech.

Umírající Dietrich Eckhart si přál, aby tato budova, jež měla být původně vystavěna v Mnichově a nazvána „Johannesbau“, byla do základů spálena a aby dr. Steiner s kruhem svých nejbližších adeptů zahynuli v plamenech. Goetheanum vzplanulo na Silvestra roku 1923, když měl dr. Steiner uvnitř večerní přednášku asi pro osm set lidí. Zhářství se dopustil hodinář, německý Švýcar, který byl jednak fanatický nacista a také horlivý člen zavedené církve. Příštího jitra byla jeho odměna ve zlatých mincích za tento čin nalezena s jeho ohořelým tělem u spáleniště budovy. Dr. Steiner a jeho společníci unikli smrti v plamenech jen proto, že palič nedokázal pracovat tak rychle, jak měl v plánu.

Prvotním důvodem pro vypálení Goetheana bylo zničení rozsáhlých řezb Trojice zla. Dr. Steinerovi trvalo několik let, než dokončil téměř desetimetrový jilmový dřevořez, zobrazující Ježíše Krista a zástupce lidstva, jak zdolávají Lucifera a Ahrimana. Ve svých soukromých i veřejných přednáškách poukazyval na povahu démonického ducha, který se usídlil v duši Adolfa Hitlera a byl inspirací nacistického světového názoru. Dřevořez zobrazoval Lucifera při typickém gestu; Hitlera to rozzuřilo a Eckhart ho přesvědčil, aby se ho pokusil zničit. Dřevořez v čase požáru ještě nebyl hotov a nenacházel se přímo v areálu Goetheana, proto plamenům unikl. Dnes je hlavní částí v novém Goetheanu, které Steiner navrhl a nechal postavit z betonu před svou smrtí v březnu 1925. Od té doby ho v Dornachu zhlédlo přes milion lidí, včetně mnoha Němců.

Z knihy: Kopí osudu – Skrytá moc Longinova kopí, jímž byl probodnut Ježíšův bok a které měnilo běh světa